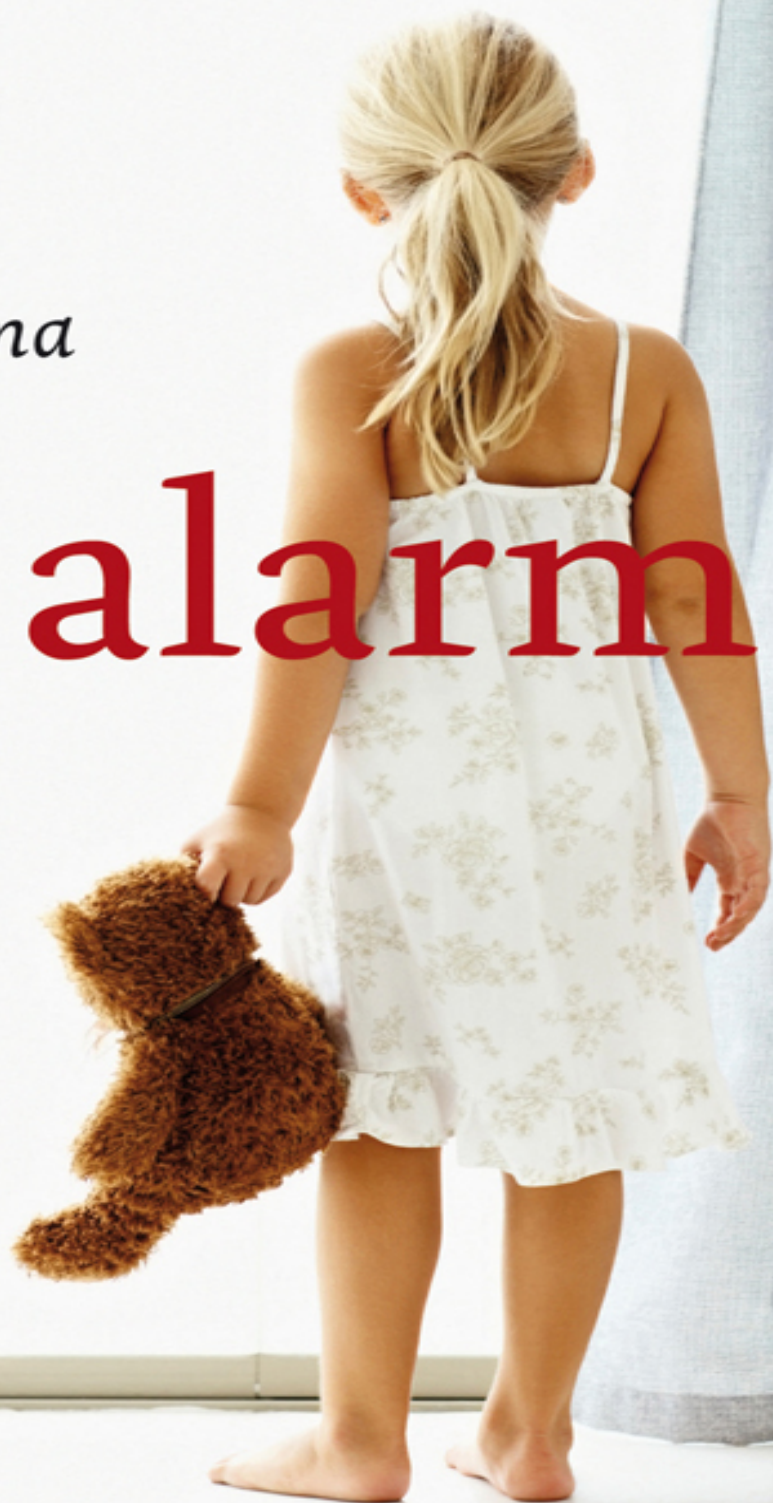

Marelle Boersma

Vals alarm

Als je ex
uit is
op wraak...

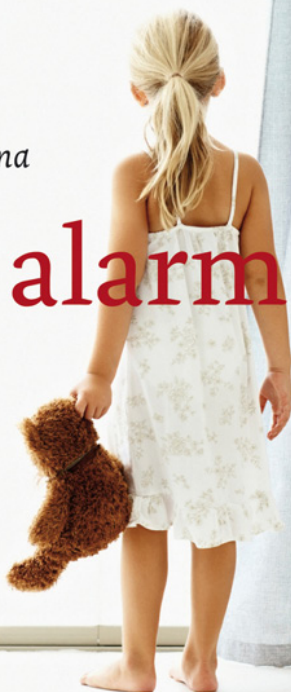
PSYCHOLOGISCHE
THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

Marelle Boersma

Vals alarm

Als je ex
uit is
op wraak...

PSYCHOLOGISCHE
THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE BOERSMA

Vals alarm

© 2011 De Crime Compagnie en Marelle Boersma
Omslagontwerp Cunera Joosten
ePub ZetProducties, Haarlem
Foto omslag © Laflor

ISBN 978 94 610 9028 7

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Voor alle vrouwen voor wie deze fictie
een keiharde realiteit is

Vandaag

Mijn lichaam schuift langzaam naar beneden, terwijl elk beeld in mijn hoofd vervaagt. Vochtig zand schuurt langs mijn wang, en een nat blad blijft plakken aan mijn mond. Ik spuug. Als ik me probeer op te duwen, blijken mijn benen te zwaar te zijn en niet gemaakt om mijn gewicht te dragen.

Ik sla om me heen tegen alles wat ik naast me voel. Hard en totaal ongecontroleerd. Alles doet zeer, maar ik stop niet. Ik wil beuken op een lijf dat ik ooit liefhad. Hij is slecht, zo in en in slecht. Het ergste is dat ik hem nooit heb doorzien. Kapot moet hij. Dood, wat mij betreft. Wat maakt het uit als deze man er niet meer is. Er is niets aan hem verloren. Hij moet van mijn liefste bezit afblijven.

‘Nooit, nee nooit zal jij haar krijgen. Ik vermoord je! Hoor je me? Je bent niet veilig meer.’ Ik gil het uit, maar kan mijn eigen stem nauwelijks onderscheiden.

Hoor ik nu een deur opengaan? Ik probeer mijn hoofd op te tillen, maar mijn hersens tollen in het rond. Ik graai om me heen en voel dat er iets scherp in de palm van mijn hand gedreven wordt. Waanzin neemt het over. De pijn schreeuw ik naar buiten. Ik grijp de pin en trek hem uit mijn hand. Het is een openbaring dat mijn lichamelijke pijn zomaar te dragen valt en in niets vergelijkbaar is met de kramp die op een lege plek in mijn borst zit. Ooit zat daar een gevoel dat diep bonzend verlangen op kon wekken. Nu is er niets.

Met de pin in mijn hand sla ik opnieuw om me heen. Ik raak verward in de struiken die langs de vochtige stenen van het grachtenpand omhoog klimmen. De stengels houden me tegen en beperken mijn bewegingen.

‘Laat me los,’ roep ik, terwijl ik me steeds machtelozer voel tegenover alles wat met Roderick te maken heeft. Ik probeer me te bevrijden, maar mijn spieren gehoorzamen niet. Al kronkelend

langs de muur houd ik angstvallig de afgrond van de gracht in de gaten. Daarbeneden is het koud, vies en vooral donker. De opstijgende geur van mos en rottende bladeren belooft geen welkome opvang. Als ik mijn ogen sluit begint alles om me heen te draaien. Donkere sluiers wentelen mee en bedekken bekende contouren. Er lijkt zelfs een bekende stem te klinken. Donkere ogen die me aankijken.

‘Roderick?’

‘Ga weg. Maak dat je wegkomt.’ Een fluistering vanuit de diepte.

Weggaan? Nooit. Mijn ogen trachten weer beelden op te vangen. Die smeerlap staat vast minachtend op me neer te kijken. Ik ken die blik. Altijd als ik beurs geslagen op de grond lag, bleef hij staan kijken. De vuilak!

Mijn hand schiet los uit de beklemmende greep van de klimop. De scherpe pin duw ik met kracht naar voren. Iets zachts vangt hem op. Nog een keer. Keer op keer steek ik toe.

‘Je hebt het verdiend.’

Is dat hese gefluister mijn stem? De woede zakt weg, tot ik me niet meer voor kan stellen dat de hitte me zo heeft beïnvloed. De neiging om hem nog vaker te steken is op slag verdwenen. Ik sla mijn handen voor mijn gezicht in een poging me te verbergen voor zijn ogen. Hij hoeft niet te zien dat ik huil.

Het is opeens stil. Er is helemaal niemand om me heen, alleen die irritante nevels blijven hangen. Ik probeer ze weg te slaan, maar ze zijn taai en hardnekkig. Was het echt Roderick of slechts een spookbeeld? Het maakt me allemaal niet meer uit. Ik ben moe van het vechten tegen al het onrecht dat me is aangedaan. Niemand wil luisteren. Niemand helpt me. Het is alsof de hele wereld tegen me is, met Roderick als boze aanvoerder. Het gevecht is nu geleverd, en ik mag eindelijk uitrusten en de vermoeidheid toelaten.

Mijn hoofd legt zich neer op de kussens van mijn armen. Eindelijk rust. Ik zak weg op de zachtheid die mijn eigen lichaam me biedt.

Slechts vaag registreer ik dat iemand me onder mijn oksels pakt, me overeind trekt en me vervolgens meesleept. Er komt geen enkele reactie op mijn 'laat me los'. Mijn voeten kunnen geen houvast vinden. Steeds die harde grond die onder me door blijft bewegen.

Eindelijk mag ik weer liggen. Waar ben ik? Het maakt me eigenlijk niet uit. Ik wil alleen maar slapen. Met rust gelaten worden. Te moe.

Dan zijn er handen die aan mijn kleding trekken.

'Laat me. Wat wil je?'

Het antwoord komt in de vorm van grijpende vingers op plekken die van mij alleen zijn. Ze zijn als lastige insecten in de zomer. Wegslaan helpt niet, ze blijven terugkeren. Ik sluit mijn ogen en verdwijn. Dezelfde stilte die ik in de afgelopen maanden zo vervloekt heb, vangt me nu op.

1 Later

Mijn ogen weigeren dienst. Het enige wat ik registreer is kou. Een vochtige kou, die zich in mijn botten vastgezet heeft. Mijn vingers zoeken om me heen. Mijn dekbed is echter spoorloos.

Als ik mijn hoofd op wil tillen, wordt die door duizenden spijkers op de grond vastgepind in een staccato ritme dat me doet denken aan de houseparty's die ik vroeger met Ilse heb bezocht. Mijn hoofd staat nu niet naar feesten.

Het lukt me eindelijk om een van mijn ogen open te krijgen, de wimpers van mijn andere oog zijn hardnekkiger. Wat is er gebeurd? Het vroege ochtendlicht is schel, ondanks de dikke bewolking die ik boven me zie hangen. Wolken? Waar ben ik?

Een eerste blik naar mijn omgeving geeft de harde werkelijkheid weer: ik lig in een soort park dat ik niet direct herken. Het gras om me heen is bedekt met een deken van druppels, waarin het licht zacht glinstert. Een struik belemmert verder zicht, zodat ik mezelf omhoog moet tillen. De pijn ontwaakt samen met mij. Mijn lichaam huilt. Er zitten rauwe schaafplekken op mijn benen. Vol vuil. Tussen mijn benen voel ik een schrijnende pijn. De droge resten van wat eens een tong was, beginnen nu een smaak af te geven die ik in de afgelopen maanden al te vaak heb geproefd.

Ik kruip in elkaar om de kou en pijn minder ruimte te geven en trek de restanten van mijn kleding over mijn lichaam. Tussen de takken door zie ik de gracht die er net zo vies bruin uitziet als ik me voel. Ik wil niet denken aan de dingen die gebeurd zijn, hoewel de herinneringen onherroepelijk terugkomen. Zijn handen. De kracht waar ik niet tegenop kon. Mijn onmacht om hem tegen te houden. De stilte die me hielp. Nu schreeuwt alles in mij. Pijn, vuil en herinneringen die ik niet wil toelaten. Mannen zijn beesten.

Dan zie ik mijn handen; bedekt met bruine korsten. Is dat bloed? Ook de mouwen van mijn blouse zijn bedekt met grote rode

vlekken. Ik zie een wond in de palm van mijn hand die weer begint te bloeden nu ik hem beweeg. Heb ik zo veel bloed verloren?

Behoedzaam, om de stekende messen in mijn lichaam zo min mogelijk kans te geven, ga ik staan. De wereld laat ik tot stilstand komen door me langdurig vast te grijpen aan de stam van een nabije boom. Als dat gelukt is, merk ik dat ik nog slechts een van mijn schoenen aanheb. In de struik die mij de afgelopen uren gezelschap heeft gehouden hangt een vochtig vod. Mijn jas.

‘Rustig bewegen,’ fluister ik mezelf toe, terwijl in mijn lichaam alle protestacties worden gevoerd die het maar kan bedenken.

Als ik mijn jas aanheb richt ik me op. Waar is mijn andere rode pump? Als ik de bosjes in de omgeving heb nagezocht en niets heb gevonden, kan ik het niet meer interessant vinden. Een schoen minder in mijn leven, ik heb al zoveel verloren. Ik moet naar huis. Douchen en huilen, hoewel ik niet weet of dat laatste gaat lukken. Rechtop en met de wie-doet-mij-iets blik strak op mijn gezicht geplakt, loop ik naar de weg langs het park. Ik heb het zo koud dat ik het rillen van mijn lichaam nauwelijks kan onderdrukken.

Onderweg naar mijn flatje kom ik slechts een paar mensen tegen. Hun afkeurende blik beantwoord ik met een hautain knikje. Zak toch in de stront, denk ik er steeds bij, terwijl ik de ongelijke tred van mijn blote en mijn beschoende voet probeer te verbergen.

Eindelijk ben ik bij de ingang van mijn flat. Zelfs de prikkelende urinelucht verwelkom ik met een immense opluchting. Ik ben bijna thuis. Dan kan ik de deur achter me dichtdoen en me afsluiten van alles wat mij zo intens kwetst. Waarom ziet niemand dat me onrecht wordt aangedaan?

Ik werp een blik onder de trap en zie opgelucht dat de portier niet aanwezig is. Als ik op de lift sta te wachten, zakken mijn schouders naar beneden, terwijl ik ertussen kruip en de ellende toelaat. De hooghartigheid is niet meer nodig. Ik ben er bijna. Rillend hup ik van de ene op de andere voet. De kou die mijn blote voet zowat gevoelloos heeft gemaakt is zelfs in de hal van mijn flat

aanwezig. Waar blijft de lift? Welke idioot houdt op dit vroege tijdstip de lift bezet?

Dan zie ik het licht van de liftruimte door de spleet van de deur schijnen. Ik doe een stap naar voren. Bijna thuis. Terwijl de liftdeuren schokkerig openschuiven zie ik iemand staan. In een reflex stap ik achteruit. Het helpt echter niets. De bruine ogen nemen me in detail op en glijden vanaf mijn gezicht naar beneden. Ze tasten elke centimeter van mijn vervuilde lijf af.

Mijn ogen vluchten naar de grond.

‘Dag schone Janna.’ Dan loopt hij langs me heen, met jaloersmakend stevige passen, naar zijn eigen ruimte onder de trap.

Ik schiet de lift in en wacht trillend tot de deuren zich zullen sluiten.

Het water klettert op mijn hoofd. Met mijn ogen gesloten voel ik hoe mijn afgekoelde lijf de warmte opslurpt en het vuil van de afgelopen nacht loslaat. Binnen in mij ligt echter een brok verdriet waardoor mijn longen nauwelijks nog ruimte hebben. Hoe ben ik in dat park terechtgekomen? Wat is er allemaal gebeurd in de tijd die ergens in een zwart gat van mijn geheugen terecht is gekomen? Ik herinner me alleen nog vaag dat ik oneindig kwaad was. Dat ik geslagen heb. Zo hard als ik maar kon. De man die daarna kwam wil ik alleen maar vergeten.

Pas na lange tijd pak ik wat douchegel en begin te boenen. Eerst zacht om de wonden op mijn lichaam te ontzien, maar de smerigheid die mijn lichaam bezet is zo hardnekkig dat ik al gauw met een spons op elk klein stukje huid aan het schrobben sla. Van het lichaam met te ronde vormen, waaraan Roderick zo'n hekel had, is allang niets meer over. Alsof het volkomen weggeteerd is.

De kreun komt ergens uit mijn lichaam. Ik voel de brandende pijn in mijn ogen maar weet niet of het door zeep of door tranen veroorzaakt wordt. Fel ga ik tekeer op mijn buik en borsten. Pas als ik aan de binnenkant van mijn dijen kom, vertragen mijn bewegingen. Met mijn vingers tast ik mijn intieme delen af. De schrijnende pijn die dit oplevert geeft aan dat iemand niet erg zachtzinnig bezig is geweest. Geen van de mannen die ik in de afgelopen periode toegestaan heb om de leegte via mijn meest intieme deel te vullen, heeft mij beschadigd. Gebruikt, dat wel. Maar heb ik daar niet zelf om gevraagd? Ik was blij met hun aanwezigheid omdat ik die schreeuwende stilte vele malen erger vond. Het bleef altijd mijn keuze, ook al gingen ze soms verder dan ik had willen gaan. Als ze maar niet weggingen en me alleen lieten.

Vannacht was het echter niet mijn keuze. Wie was het? Wat heeft hij allemaal met me gedaan voor hij me als oud vuil

achterliet? De vraag of ik dat eigenlijk wel wil weten blijft hangen.

Als ik er eindelijk aan toekom om mijn handen te bekijken, zie ik slechts één wond. Hoe komt het dan dat zowel mijn handen als mijn blouse zo vol bloed zaten? Smerig, plakkerig en vooral veel was het. Het is een onooglijk klein gat en ik kan me zelfs niet meer herinneren hoe ik eraan kom.

Na misschien wel een uur kom ik er eindelijk toe de douche uit te zetten. Ik kies de ruigste handdoek uit om mezelf te laten voelen dat ik nog leef. Ik heb die gedachte nog niet toe durven laten, maar besef steeds meer dat ik geluk gehad heb.

‘Geluk gehad.’ Een schamper lachje schiet over mijn gebarsten lippen, terwijl ik dat gevoel meer gewicht probeer te geven. Mijn huid begint te gloeien, en ik praat op mezelf in. Dat doe ik de laatste maanden vaker bij gebrek aan iemand om me heen. Dan fluister ik tegen mijn spiegelbeeld, maar nu spreek ik hardop. Alsof ik echt tot mezelf door wil dringen.

‘Janna, je moet veranderen. Als je zo doorgaat zul je Fleur nooit meer thuis krijgen.’ De woorden galmen rond in de kale doucheruimte. Het klinkt goedkoop. Veranderen lijkt makkelijk. Het moet vanuit jezelf komen. Hou van jezelf. Dat zeggen al die therapeuten, terwijl ik die mooisprekers per definitie niet geloof. Toch treiteren de door mijzelf uitgesproken woorden. ‘Ga er maar tegenin!’ daag ik mezelf uit. ‘Het klopt toch? Je moet willen veranderen.’

Ik ben zo moe van het vechten. Maar wat zwaarder weegt is dat ik niet meer wil voldoen aan al die eisen die gezinsvoogden en andere zogenaamd professionele hulpverleners stellen. Fleur is toch zeker mijn dochter? Niemand heeft iets over haar te zeggen. Ik hou van haar, en ik zal haar nooit iets aandoen, ook al beweren ze dat ze daar niet van overtuigd zijn. Ze willen geen risico lopen. Niet meer na de peuter Savanna. Haar geest zweeft als een angstbeeld rond in de jeugdzorg. Ze is een symbool geworden van de falende hulpverlening. Haar dood heeft het voor de rest van Nederland mooi verpest. Bij twijfel plaatsen ze een kind gewoon uit huis.

Als elk naadje van mijn lichaam afgedroogd is, loop ik in mijn blootje naar de slaapkamer. De rechte lijn die ik zou willen lopen, golft voor mijn ogen. Mijn hoofd vecht tegen al die donkere nevels die ik eerder heb gezien. De angst om me weer op te laten slokken wordt enigszins gedimd als ik mijn eigen bed zie. In mijn bed is het veilig. Daar kan ik mijn gekwetste lichaam de rust geven waar het om bedelt. Het zachte dekbed is een weldaad die me opnieuw emotioneel maakt. Tranen duwen achter mijn gesloten ogen als ik me uitstrek en mijn spieren kan loslaten. Ik ben in mijn eigen woning waar ik zo lang een hekel aan gehad heb, maar wat nu opeens als een veilig fort voelt in de vijandelijke buitenwereld. Ik pak mijn kussen en druk het tegen mijn borst aan waar mijn hart langzaam minder fel begint te kloppen. In gedachten omhels ik mijn kleine meisje. Hoe gaat het met haar? Wie is er nu bij haar? Heeft ze verdriet of is ze juist tevreden? Ze moeten allemaal van haar afblijven. Ze is van mij! Het ergste is dat ik niet eens meer weet wat er in haar omgaat.

Mijn hoofd is er erger aan toe dan ik dacht, is mijn eerste gedachte als ik hard gebons waarneem. Het is licht in de slaapkamer. De wekker geeft dubbele cijfers aan. Eind van de middag?

Alles wat er is gebeurd komt terug, alsof er een memorycard in mijn hoofd geduwd wordt. Ik leg mijn hoofd weer neer en sluit mijn ogen. Ik wil niet wakker zijn. Niet na moeten denken.

Niemand wacht op mij.

Weer klinkt er hard gebons. Is dat op mijn voordeur? Waarom gebruiken ze de bel niet?

‘Doe open. Politie.’ De stem dreunt door de gang.

Nu ben ik wakker. Fleur, schiet direct door mijn hoofd. Er is iets met Fleur.

Met een snelheid die mijn lichaam niet waardeert, schiet ik een ochtendjas aan. Ondanks de jagende angst om Fleur, kijk ik toch eerst even langs het gordijntje bij de deur. Ik wil niet verrast worden.

Twee agenten. Een oudere man, zijn handen onder zijn buik gevouwen, en een jongere vrouwelijke agente, die met een strak gezicht voor zich uit kijkt. Ik doe zonder enige aarzeling de deur open.

‘Bent u mevrouw Janna Bervoets?’ Grijze ogen kijken mij vanonder een dik wenkbrauwenbos aan.

Ik knik, hoewel Rodericks achternaam niet meer de mijne is.

‘Is er iets met Fleur?’ Mijn adem gaat oppervlakkig. Er kan nauwelijks lucht in mijn longen, zo knijpt de angst mijn borst samen. Roderick is te ver gegaan. Hij heeft haar...

‘Wij zijn van de Utrechtse recherche. Ik ben Knaap en dit is mijn collega Kusters, mogen we even binnenkomen?’

Zonder verdere plichtplegingen stappen de twee langs me heen.

‘Is ze...?’ Het is als een scenario uit een film. De standaardzin zal zo komen. Ik wil het niet horen. Niet weten. Dus druk ik mijn handpalmen op mijn oren.

De grijze ogen drukken echter geen ongemak of verlegenheid uit. Ze nemen me zelfs onderzoekend op.

‘Kunt u ons zeggen waar u vannacht was?’

‘Is Fleur ongedeed?’ Ik stoot het naar buiten.

Een blik wordt uitgewisseld. Verstandhouding? Of toestemming om het zwarte bericht te mogen noemen?

‘Fleur, mijn dochter. Ze is toch wel in orde?’ Ik kijk ze om de beurt aan. Ze geven geen krimp.

‘Wij komen niet voor Fleur. We komen voor u. Wilt u ons vertellen waar u vannacht was?’ De stem klinkt iets minder streng.

‘Thuis,’ zeg ik zonder enige aarzeling. Niemand hoeft te weten hoe ik vannacht vernederd ben. Aangifte doen van mishandeling of verkrachting heeft geen zin, dat heb ik allang ervaren. Goede contacten zijn bepalend.

‘Heeft u uw ex-man recentelijk nog gezien?’

Zie je wel, het was Roderick. Wat heeft hij gedaan? Waarom ben ik gestopt met vechten? Ik was de enige die Fleur kon beschermen,

de anderen wisten niet hoe hij was. Ze zagen alleen dat masker van hem.

Pas als een van de wenkbrauwen van de agent omhoog beweegt, besef ik dat ik hem al een tijdje aanstaar. Heeft hij wat gevraagd?

‘Het lijkt me goed als u even meegaat naar het bureau. U heeft het recht te zwijgen. Alles wat u zegt...’

‘Maar waarom? Wat is er aan de hand?’

De agent dreunt eerst de standaardzinnen op die ik herken van de politieseries op tv.

‘Ik begrijp het niet.’

‘Kleedt u zich maar aan. We wachten hier op u.’ De man kijkt rond in mijn kamer en gaat dan op een van de eetkamerstoelen zitten.

‘Is er iets met Roderick aan de hand? Wat heeft hij nu weer geflikt?’

De vrouw die tot dan toe met stijve lippen alles heeft gadeslagen laat nu een glimlachje over haar gezicht glijden. ‘Zal ik u even helpen?’

We staren elkaar een tijdje aan, tot ik besef dat er verder geen informatie zal komen.

‘Als u me wilt excuseren?’ Ik glip mijn slaapkamer binnen. *Waar was u vannacht?* De vraag geeft een insinuatie die me nu pas opvalt. Ik heb Roderick vannacht helemaal niet gezien. Toch? Haastig trek ik de spijkerbroek en trui aan die toevallig nog op een stoel hangen en spoel wat koud water over mijn gezicht.

Een paar minuten later stap ik naar buiten. De twee agenten wachten tot ik mijn woning op slot heb gedaan. Ik adem de frisse buitenlucht diep in terwijl ik voor hen uit naar de lift loop. Intussen probeer ik koortsachtig herinneringen op te diepen die ergens onder de sluiers van de alcoholverdoving verborgen liggen. Waar was ik vannacht?

De handen van de agente tasten elke hobbel op mijn lichaam af. Haar handen zijn kil op mijn blote huid. Zelfs de beugels van mijn bh worden grondig bevoeld en er wordt aan de sluiting getrokken. Elke millimeter van mijn lichaam wordt betast, ik kan alleen maar denken aan de vorige nacht. Kil, confronterend en pijnlijk. Ik wil haar vingers wegslaan. Niemand mag aan mijn lichaam zitten zonder toestemming, ik heb het al te vaak weggegeven. Het is genoeg.

Ik kronkel van haar weg, maar ze trekt haar stijve lippen samen en geeft een knikje naar haar collega die me al die tijd met zijn grijze ogen heeft gadegeslagen. Hij grijpt me vast en houdt me in bedwang, terwijl Stijflip verder gaat met fouilleren. Het is alsof de vorige nacht in de herhaling is gezet. Ik wil het niet voelen, niet zien en vooral niet meemaken. Ik ben alles al kwijtgeraakt. Het ergste is dat ik nu ook niets meer te zeggen heb over het enige wat ik nog over heb: mijn eigen lichaam.

Het lijkt uren te duren voor Stijflip klaar is met haar voelwerk. Ik bekijk haar en vraag me af of dit de reden is dat vrouwen agent worden: genieten van dominantie.

Nog steeds hebben de twee sterke vuisten van Grijsoog mijn armen vast. Ik voel me naakter dan ooit tevoren. Ik spartel niet meer tegen, maar het is moeilijk om te berusten in deze beschamende positie. Wanneer is deze belachelijke vertoning voorbij? Ze zullen nu toch wel beseffen dat ze compleet fout zitten? Ik heb niets te vertellen en dat zal ik ook niet doen. Waarover zou ik wat moeten vertellen? Over dat shitleven dat ik gekregen heb sinds Roderick zijn macht heeft laten gelden?

Stijflip gaat nu verder met mijn kleren. Ze worden grondig doorzocht en alles wat ook maar enigszins los zit wordt eruit gehaald, voordat ik ze terugkrijg. Op tafel ligt een plastic zak met

mijn persoonlijke bezittingen. Alles hebben ze afgenomen, mijn telefoon, mijn horloge, mijn sleutels, mijn sieraden, alles verdwijnt in die zak.

‘Wat gaat er gebeuren?’

‘Wacht maar rustig af.’

‘Waar brengen jullie me heen?’

‘Dat zul je vanzelf zien.’

‘Wat willen jullie weten? Waarom ben ik hier? Wat is er eigenlijk aan de hand?’

Elke vraag die ik stel wordt omzeild. Het lijkt alsof ze erop getraind zijn om vooral geen informatie te geven.

Ik word door Grijsog bij mijn arm gegrepen. ‘Kom maar mee.’

Stijflip loopt voor ons uit. Het valt me op dat ze een pleister op de hak van haar voet heeft zitten. Last van blaren in haar dienst schoenen? Het is haar eerste menselijke trekje. Misschien is ze de kwaadste niet. Ze doet ook maar gewoon haar werk.

Als ze stopt voel ik dat mijn spieren zich aanspannen. Wat gaan ze met me doen? Er wordt een deur geopend. Een grijs hokje van één bij één, ingericht met een betonnen bankje, wordt zichtbaar.

‘Naar binnen.’

Nadat de deur met een doffe klap achter me sluit, hoor ik hoe de sleutel wordt omgedraaid. Het bankje in de arrestantencel dwingt me bijna om te gaan zitten, maar ik weiger eraan toe te geven. Als ik dan als een identiteitsloos object vast moet worden gezet is dat tot daaraan toe, maar volgbaar doen wat ze hier willen gaat me net te ver.

Opeens ben ik alleen met mijn gedachten, die steeds weer draaien om die ene vraag die herhaaldelijk gesteld werd: waar was u vannacht?

Wat willen ze van me? Hoe kunnen ze iemand zomaar oppakken, op een afschuwelijke manier fouilleren en dan opsluiten als een crimineel? Wanneer komen ze erachter dat ik niets gedaan heb? Het is me niet eens duidelijk wat ik gedaan zou moeten hebben. Waartegen ik me zou moeten verdedigen. Is er iets met

Roderick? Heeft hij weer iets nieuws bedacht om me te pakken te nemen? Wat nu weer? Heb ik nog niet genoeg geleden?

Ik snak naar een borrel. Iets waardoor mijn hoofd niet zo verdomd helder zou zijn. Het vreet aan me om alles zo keihard te beseffen, maar tegelijkertijd niet te weten wat ze willen. Ik staar naar de dichte deur. Gek, aan de binnenkant zit geen sleutelgat. De uren zijn kaler dan de cel. Natuurlijk ben ik uiteindelijk toch maar gaan zitten op dat ijskoude betonnen bankje. Mijn leven is teruggebracht tot wachten. Ik heb geen enkele zeggenschap meer over wat dan ook. Niets meer zelf te beslissen. Mijn leven zit op slot en het is de vraag of ik ooit de sleutel terug zal krijgen. Hoe laat is het? Is het al avond? Nacht misschien zelfs? Het zijn vragen waarop geen antwoord te bedenken is. Waar geen houvast voor is. Ik kan zelfs niet meer bedenken hoe laat het was toen ik thuis opgehaald werd. Mijn lichaam, dat normaal gesproken wel een gevoel van honger of slaap doorgeeft, is stil.

Er is geschreeuw op de gang. Een man die verwensingen uitkraamt die ik nooit eerder heb gehoord. De agressie die eruit spreekt laat me rillen. Ik hoor hier niet thuis. Wanneer zullen ze dat eindelijk beseffen?

Opeens hoor ik iemand om een dokter roepen. Wat is er gebeurd? Is er iemand gewond? Is er een echte gevangene losgebroken? Of is iemand in een andere cel onwel geworden? Rennende voetstappen. Stilte. Geen informatie. Ik kan niets zien, heb geen idee wat er buiten dit kleine hokje gebeurt.

Dan zwaait de deur open. Twee jonge agenten staan in de deuropening. Eindelijk, ik mag naar huis. Met een diepe zucht sta ik op. Ik moet me vastgrijpen aan de wand omdat een duizeling me bevangt.

‘Meekomen.’ Een simpel bevel.

Wacht, dit klopt niet. Ik mag toch zeker wel naar huis? Ze zullen nu toch wel doorhebben dat ze een fout maken?

‘Wat gaat er gebeuren?’ Mijn stem galmt door de gang.

Zelfs deze jonge knapen doen mee met de wedstrijd
nietszeggende antwoorden geven.

‘Waarom ben ik hier?’

Ze kijken me niet eens aan.

Pas als ik in een arrestantenbus word geduwd en in mijn eigen kleine, afgesloten ruimte achter in de bus zit, besef ik dat ik niet naar huis gebracht word. Ik gluur tussen de kieren door naar buiten. Het is donker. We rijden Utrecht uit, maar verder is het niet te volgen waar ze me naartoe brengen.

‘Zeker je eerste keer?’ zegt een meisje met warrig zwart haar dat in een andere deelcel zit. Haar make-up is doorgelopen maar haar ogen flonkeren fel in het spaarzame licht dat van de straatlantaarns naar binnen schijnt.

Ik knik slechts. Ik heb geen zin om met haar te praten. Wie weet wat ze uitgespookt heeft? Daar hoor ik niet bij.

‘Die klootzakken vertellen je niets. Allemaal smerige tactiek. Ik heb geleerd dat terugzwijgen je enige wapen is.’

Dus zwijg ik en staar naar buiten, waar het leven gewoon doordraait.

De geelgroene muren zitten vol vegen. Holle klanken van sloten worden begeleid door onregelmatig geschreeuw van andere gevangenen. Het moet al weer uren geleden zijn dat ik hier ingesloten ben. Ik voel me oneindig moe, maar kan mezelf er niet toe zetten om te gaan liggen op het betonnen bed waarop een matras met een dikke plastic hoes ligt. Het papieren laken dat ik heb gekregen is volstrekt ontoereikend om me op een of andere manier comfort te bieden.

Met de verstrikende uren ben ik me steeds zieker gaan voelen. Opnieuw golft een vlaag van misselijkheid door mijn buik en laat mijn lichaam samenkrimpen. Meer dan een beetje gal komt er niet uit, het kokhalzen doet zo veel pijn dat het mijn misselijke gevoel alleen maar versterkt.

Als de samentrekkingen rond mijn maag wegebben, kruip ik helemaal in elkaar in de hoek tegen de muur. De cel is vergeven van de zure lucht van kots, maar ik weiger om een bewaker te roepen.

Ik heb geen idee wat er allemaal te gebeuren staat. Bij aankomst ben ik opnieuw gefouilleerd. Verder geen informatie. Wel weer een cel, als ik het kot van twee bij anderhalve meter zo mag noemen. Er zit een onverwoestbare deur in met een kijkluik en een doorgeefluik. Zou ik hierdoor mijn eten en drinken aangereikt krijgen, als een varken dat ook nog dankbaar moet knorren?

Het is vreemd om geen idee van tijd te hebben. Nog erger is het dat er niet naar me geluisterd wordt. Niets blijkt te mogen, en niets blijkt te kunnen. Zelfs een advocaat mogen ze blijkbaar niet oproepen midden in de nacht. Het enige wat ik kan doen is al die informatie accepteren als de waarheid. Maar ik blijf me afvragen of ik me nu iets laat wijsmaken of dat dit echt de normale gang van zaken is. Ik probeer me te herinneren of Roderick, die ook advocaat is, weleens midden in de nacht werd opgeroepen? Kwam hij

daarom soms niet thuis? Ik heb geen idee meer. Het enige wat duidelijk is: alleen hun regels gelden, ook al zijn die me onbekend.

Hoe kwaad ik er ook om kan worden, het heeft totaal geen zin. Ik zal moeten wachten, ziek als een hond en dorstig als een vis op het droge, tot zij weer iets van mij willen. Mijn enige wapen is zwijgen, dreunt door me heen. Maar zullen ze me niet vergeten als ik blijf zwijgen? Is dat niet nóg erger dan weggestopt te worden zonder te weten waarom?

Het geluid van het luikje dat in een cel verderop in de gang geopend wordt, klinkt hol door de nachtelijke stilte. Mijn buurman begint te schreeuwen om een sigaret. De scheldwoorden die hij hierbij door de gang smijt zijn vol uitwerpselen. Er komt geen antwoord. Even is het stil, dan klinkt het volgende luikje. Het is een terugkerende riedel die elk uur opnieuw start aan het begin van de gang. Elk uur? Of zit er langer tussen?

Na een eindeloze herhaling van het metalige geluid is mijn buurman aan de beurt. Hij eist nu een sigaret. Het luikje gaat zonder antwoord dicht. Het stelselmatig negeren is voor hem aanleiding om zijn cel te verbouwen. Hoe hij het doet is me een raadsel. Er is helemaal niets wat los zit. De roestvrijstalen wc heeft zelfs geen bril om op te zitten. Toch maakt hij een hels kabaal dat beangstigend dichtbij klinkt en nog erger is omdat ik zelf machteloos opgesloten ben en nergens heen kan. Mijn herinnering aan de losse handen van Roderick wordt hier levend gehouden.

Ik schrik me rot als mijn luikje opengaat. Heel stil blijf ik zitten, in elkaar gedoken op de grond. Ik weiger op te kijken. Ik ben er niet, houd ik mezelf voor. In de stilte die volgt houd ik mijn adem in. Stel dat ik hier dood zou gaan, zouden ze me dan gewoon laten liggen? Wie staat er achter dat vreselijke gat in mijn kot naar me te staren? Wat denken die gewetenloze agenten als ze mij hier in de hoek zien zitten? Of denken ze niets? Ben ik in hun ogen geen gewoon mens meer, maar een vuil object waarvan ze alleen maar hoeven te controleren of het nog ademt? Een onwillekeurige rilling

zet mijn spieren in beweging. Dat is genoeg, want het luikje klapt dicht. Ik ben weer alleen.

De luikjesestafette wordt voortgezet door de gang. Ik richt me op en kijk naar het fonteintje. Had ik maar zeep. Het is onvoorstelbaar hoe je kunt verlangen naar zoiets simpels. Ik voel me inderdaad een vies object. Mijn kleren stinken naar zweet en de douche die ik toch nog niet zo lang geleden heb genomen, lijkt al eeuwen terug.

Ik leun boven de rand van de roestvrijstalen bak, maar het stomme pisstraaltje dat uit het fonteintje komt is nauwelijks voldoende om mijn gezicht nat te maken. Bovendien stopt het waterstraaltje als ik het knopje loslaat. Het lijkt op een aaneenschakeling van pesterig gedrag. Alsof ze er een studie van hebben gemaakt om gevangenen met allerlei simpele maar doeltreffende trucjes te breken. Alles is toegestaan als het straks het verhoor maar kan verkorten, en ze op tijd naar hun eigen vrouwtje terug kunnen. Geef alles maar toe, wij hebben toch gelijk. Of we krijgen het.

Mijn ogen branden. Vermoeidheid? Ik wil opeens slapen. De uren kapotslaan door gewoon even weg te vluchten in een diepe slaap. De botten van mijn heupen protesteren als ik me uitstrek op het betonnen bed. Zelfs het doodse licht dat de verlatenheid van mijn verplichte onderkomen benadrukt, kan me niet deren. Al hadden ze een schijnwerper op me gezet, als ik mijn ogen sluit ben ik even binnen in mezelf. Het geeft me rust, hoewel de vragen opeens harder gaan doordraaien. Heftige oprispingen van mijn verwarde brein. Wat doe ik in de gevangenis? Hoe kom ik hier terecht? Maar nog dwingender: hoe kom ik hier weer uit?

Net als ik dreig weg te zakken, begint de luikenronde opnieuw. Klang. Luikje open, en weer dicht. Steeds dichterbij. Het geschreeuw om die klotesigaret begint al ver voordat ze bij mijn buurman zijn aangekomen. Het naait me op. Ik wil slapen om te kunnen ontsnappen uit deze godvergeten hel vol oordelende ogen. Het gaat

hier niet om schuld. Het gaat om uithoudingsvermogen. Dat staat me helder voor ogen.

Wanneer gaat die deur eindelijk eens open omdat ze me willen vertellen dat ze een vergissing hebben gemaakt? Dat ik gewoon vrijgelaten word. Maar terwijl het luikjesgeluid dichterbij komt, tikken die rotseconden door zonder dat er iets gebeurt.

‘Mevrouw Van Dongen, waar was u gisternacht?’ Grijssoog zit tegenover me en typt met twee vingers elk woord dat ik zeg. Hij noemt me in ieder geval nu bij mijn meisjesnaam.

‘Thuis. Ik was thuis.’

‘Er zijn mensen die u in het centrum van Utrecht hebben gezien.’

‘Ik was thuis,’ schreeuw ik naar die irritant rustige ogen. Zijn vingers weten de toetsen met moeite te vinden. Het is zeker al de vijfde keer dat ik hetzelfde tegen hem zeg, waarom kopieert hij het niet gewoon? Probeert hij mijn geduld op de proef te stellen? Ik ben geduldig, verdomme, supergeduldig. Ik heb niets te verliezen. Bovendien, al was ik wel in het centrum, wat dan nog? Niemand heeft in de afgelopen maanden naar me omgekeken of zich zorgen gemaakt. Waarom nu dan ineens wel?

De agente zit aan een ander tafeltje, en lijkt zich niet voor het gesprek te interesseren. Met moeite houd ik een opmerking aan haar adres in. Wees rustig en beleefd, fluister ik tegen mezelf, dat zal me helpen om hen er eindelijk van te overtuigen dat ze de verkeerde opgepakt hebben.

‘Ik word niet goed van dat computersysteem,’ moppert de oudere agent. ‘Ik lig er alweer uit.’

‘Dat krijg je met al die bezuinigingen. Ik heb dorst, zal ik even koffie halen?’ vraagt Stijflip.

Dorst. Het is een uitdrukking die nauwelijks voldoende aangeeft waar ik naar verlang.

‘Ja, graag, geef mevrouw ook een kopje.’

De minachtende blik waarmee Stijflip naar me kijkt snijdt naar binnen. Het maakt mij duidelijk dat ik me op Grijssoog moet

richten, van deze dame heb ik niets te verwachten.

Er gaan minuten voorbij, waarin het klikken van de muis het enige geluid is.

‘Aha, daar zijn we weer. Goed, u was dus thuis, beweert u.’

‘Waarom ben ik hier?’ Het kost me moeite om mijn stem rustig te laten klinken.

De oudere agent tegenover me legt zijn handen onder zijn kin en kijkt me onderzoekend aan. ‘Weet u dat dan niet? Het gaat over uw ex-echtgenoot.’

‘Koffie voor mevrouw.’ De sarcastische klank probeer ik te negeren.

‘Mijn ex? Roderick? Wat heeft hij nu weer voor leugens bedacht?’

In de stilte die volgt neem ik een slok. De koffie is sterk en zoet.

‘Meneer Bervoets is gevonden bij zijn huis aan de gracht. We gaan uit van een misdrijf.’

5 Eerder

Mijn vingers tikken een zenuwachtig ritme op het stuur, terwijl ik onafgebroken naar het stoplicht staar. 'Rood, altijd maar rood,' zucht ik. Het stoplicht dat met het irritatie opwekkende rood het complete verkeer vast lijkt te zetten in het overvolle centrum van Utrecht, versterkt mijn onrust alleen maar.

Vandaag is het me alweer niet gelukt om Fleur op tijd op te halen bij de buitenschoolse opvang. Ik ben blij dat mijn vriendin Ilse altijd bereid is in te springen. Het blijft kaatsenballen met alle functies die ik in mijn leven heb gestouwd. Medewerker, moeder en echtgenote. Het eerste geeft voldoening en het tweede is een lang gekoesterde wens die me met warmte vervuld, maar aan het laatste moet ik bewust werken. Ik neem me voor om Roderick binnenkort weer eens over te halen samen uit te gaan. Ook over huwelijkse aangelegenheden is het goed om regelmatig een soort van functioneringsgesprek te voeren. Beiden een drukke baan is niet erg bevorderlijk voor de liefde. Roderick is de laatste tijd vaak weg. De afgelopen twee nachten is hij niet eens thuisgekomen. Hij is zelfs vergeten om me een sms te sturen.

Ik probeer het te begrijpen. Een succesvol advocaat wordt veel gevraagd, en dus is hij vaak weg om zaken te behartigen, rechtszaken bij te wonen, dossiers door te nemen of met verdachten te spreken. En dat kan niet alleen tijdens kantooruren. Het vervelende is echter dat bij hem die drukte zijn tol eist. Hij raakt overprikkeld en krijgt dan vaker driftaanvallen. Op goed gekozen momenten heb ik hem gevraagd om rustiger werk te zoeken. Maar hij wil er niets van weten.

Gelukkig loopt het op mijn eigen werk erg goed. Die bespreking vanmiddag ging fantastisch. Zo lang is het nog niet geleden dat Roderick me attendeerde op deze functie bij een tennismaat van hem. Werken bij een schoonmaakbedrijf klonk niet erg opwindend,

maar nu ik hogerop ben gekomen voel ik me steeds meer gewaardeerd. In een betrekkelijk korte tijd heb ik al veel bereikt, maar ik wil nog meer. Met een beetje mazzel sleep ik binnenkort weer een promotie binnen. Wat zal Roderick dan trots op me zijn. Dat drijft me voort.

Het is al ver over zevenen als ik eindelijk voor het huis van Ilse parkeer. Als ik de motor uitzet blijf ik nog even zitten, leg mijn armen op het stuur en strek mijn nekspieren. Pas bij het uitstappen tracht ik de rest van de vermoeidheid uit mijn schouders te schudden.

De onderzoekende blik van Ilse tast mijn gezicht af. 'Zeg maar niets, Janna. Druk gehad, zeker.' Met een omhelzing trekt ze me de warmte van haar woning binnen. De huiselijke geur van bloemkool brengt mij bijna in tranen.

In de kamer zitten Fleur en Dennis te plakken aan de grote eettafel. Ik krijg een afwezige kus van mijn dochter. Zo belangrijk als ik me op mijn werk voelde, terwijl ik fanatiek mijn denkbeelden over de naderende ontslagprocedure verdedigde, zo onbetekenend lijkt mijn aanwezigheid hier. Het relativeert.

Ik loop achter Ilse aan. 'Fijn dat je Fleur kon ophalen. Gaf het geen problemen?'

De lach van Ilse strijkt de druk op mijn hart weg. 'Nee, hoor. Het was goed dat je opgebeld had. Leyla was bezig, dus heb ik het aan die magere doorgegeven. Die is het makkelijkst.'

'Die denkt alleen maar aan eten,' beaam ik terwijl ik doorloop naar de zithoek, waar loungemuziek de rustige sfeer in een lekker ritme zet.

'Aan niet-eten, bedoel je. De kledingkeuze van die meiden was wel weer... apart. Ze zetten echt alles in de uitverkoop, en zijn dan nog verontwaardigd als mannenogen aan dat goedgevulde décolleté blijven hangen. Waarom kopen ze niet wat beter passende kleding? Een lekker lichaam moet je wel netjes opbergen.'

Ik kijk naar mijn beste vriendin. Haar warrige blonde stekelhaar geeft vrij zicht op haar zwaar verzilverde oren. De rode lippenstift

zou ik nooit opdoen, maar bij Ilse past het perfect. Haar verontwaardiging is niet gespeeld. Ze is een recht-voor-zijn-raap vrouw.

Ik moet lachen om de gebruikte bewoordingen. 'Je hebt gelijk. Mijn dochter zou ook niet zo naar haar werk mogen, maar het zijn gewoon leuke meiden. Bovendien gaan ze lief met de kinderen om, dat vind ik belangrijker.' De spanning die zich tijdens mijn werk heeft opgebouwd drijft weg.

'Heb je trouwens gezien wat Leyla gister aanhad?' gaat Ilse gewoon verder. 'Een dikke paarse kabeltrui. Die meid is echt een geval apart. Hoe kan ze zoiets dragen? Misschien moet ze er dan een bijpassend paars montuur bij opzetten.'

We schieten tegelijk in de lach. Ik zie het gezicht van Leyla voor me, grotendeels bepaald door een dik montuur.

'Ga effe lekker zitten. Is verder alles goed met je? Je ziet wat bleek,' informeert Ilse, terwijl ze zonder te vragen een wijntje inschenkt.

'Het gaat prima, hoor. Vandaag kreeg ik zowaar complimenten. Daar zijn ze meestal niet zo scheutig mee.'

'Is Roderick op reis?'

Er schiet een band om mijn maag. 'Heeft Fleur dat verteld?'

'Hmm,' humt ze bevestigend. De rust op haar gezicht als ze genietend een slok neemt is opeens jaloersmakend.

Voor ik antwoord geef nip ik aan de drank. De rosé is net niet te zoet. 'Hij blijft de laatste tijd soms op kantoor. Hij is zo druk.'

'Júllie zijn druk.' Haar intonatie geeft de woorden een andere betekenis. 'Maar daarom blijf jij toch ook niet zomaar twee nachten weg? Hoewel het ook wel rustig is als hij even weg is, toch?'

'Ja, misschien wel.' Het komt er aarzelend uit. Het voelt ook zo dubbel. Zonder enige twijfel is het zonder hem rustiger thuis. Heerlijk keutelen met Fleur, lang voorlezen, samen een tv-programma kijken en als Fleur naar bed is nog wat tijd aan mijn werk besteden. Ik denk er weleens aan hoe het zou zijn om bij hem weg te gaan. Maar toch... alleen de gedachte al. Het maakt me

benauwd. Ik heb hem toch niet voor niets eeuwige trouw beloofd? In goede en in slechte tijden. Ik weet nog zo goed dat ik die woorden uitsprak, ik voelde ze echt diep in mij. Nee, die belofte zal ik nooit breken. Ik hou toch van hem?

Mijn glas is opeens leeg. Zonder vragen wordt hij bijgevuld.

‘Mannen zijn klootzakken,’ oordeelt Ilse hard.

Ik realiseer me dat ik hem dezelfde benaming heb toegedicht toen ik de afgelopen nacht weer in mijn eentje in bed lag, me afvragend waar hij zou zijn. Of bij wie? Me opvretend van angst en woede om zijn stilzwijgende afwezigheid.

‘Je moet niet alles pikken,’ moppert Ilse naast me. ‘Die man is jou niet waard.’

Net als ik haar tegen wil spreken, komt er een sms binnen. ‘Roderick,’ fluister ik.

‘Aha, meneer heeft je zeker nodig. Hoe laat ben je thuis? Heb je boodschappen gedaan? Hoe laat is het eten klaar?’ Haar nabootsstem klinkt belachelijk, maar ik besef dat ze zomaar gelijk kan hebben.

ZORG DAT JE ROND ETENSTIJD THUIS BENT. IK KOM WAT SPULLEN OPHALEN.

Ik trek een veelbetekenend gezicht en geef mijn gsm aan Ilse.

Fleur hangt over mijn stoelleuning. ‘Is pappa al thuis?’

Ik knuffel haar. ‘Ga je zo mee naar huis? We moeten op tijd eten.’

Weg is ze weer.

‘Als je wilt kun je hier wel blijven eten,’ biedt Ilse aan. ‘Het is al bijna klaar. Jaap komt toch niet thuis, die heeft een etentje van zijn werk.’ Ilse schenkt zichzelf nog eens bij.

Het is verleidelijk. Zeker na die bevelende oproep. Rodericks pijpen zijn al zo lang mijn danspartner geweest. Het zou heerlijk zijn gewoon hier te blijven en bij te kletsen met Ilse. Resoluut schud ik mijn hoofd. ‘Ik heb de boodschappen al in de auto liggen.’

‘Ik begrijp jou niet. Hij is twee dagen weggeweest! Daarna ontbiedt hij jou gewoon thuis en jij rent je rot.’ Ilse geeft mijn

telefoon terug.

Natuurlijk heeft Ilse gelijk, maar ze weet niet alles. 'Misschien wil hij wel iets overleggen.' Ik drink mijn glas leeg.

'Spullen ophalen klinkt niet erg overleggerig. Hij heeft toch zelf een sleutel? Laat hem maar eens voelen hoe het is om niet te weten waar iemand uithangt.'

Ik wil tegen haar ingaan. Zo erg is het niet. Hij slaapt in zijn eigen appartement, in de buurt van zijn kantoor. Daar ga ik tenminste van uit. Ik knijp mijn lippen op elkaar. Natuurlijk begrijp ik haar kwaadheid, voor die van Roderick ben ik echter beducht. Ik kan maar beter maken dat ik thuiskom. Hij zal me vast uit kunnen leggen waar hij is geweest.

'Alle mannen zijn eikels,' bromt Ilse naast me.

Ik omhels haar.

'Eikels worden soms prachtige bomen.'

'Daar heb je gelijk in, maar dat kost jaren van kneden, snoeien en aandacht geven.' Ze lacht nu voluit.

Zo zie ik haar het liefst. Los en vrolijk, niet belerend zoals net. Dan graaft ze in iets waar ik niemand bij laat. Zelfs mijn beste vriendin niet. We hadden nooit kunnen dromen dat we, ondanks onze verschillende karakters, ook in ons volwassen leven zo close zouden blijven toen we ons bloedritueel hielden en elkaar levenslange trouw beloofden in de fietsenkelder van school. Toch is er in die jaren een kleine reserve ontstaan.

'*I owe you,*' zeg ik bij de voordeur. 'Als de ergste drukte op mijn werk voorbij is, trakteer ik je op een etentje.'

'Zorg goed voor jezelf,' fluistert ze me toe terwijl Fleur langs ons heen naar buiten glipt.

Het is fijn dat het zo lekker lang licht is. De eerste voorjaarsbloemen zijn al weer uitgebloeid en de bomen staan vol in het frisse groen. Het is een stuk rustiger op de weg, waardoor ik lekker kan doorrijden. Mijn onrust geeft meer gas dan nodig, maar over een bekeuring heb ik me nog nooit druk gemaakt. Geld genoeg, maar tijd te kort. Het maakt de keuze makkelijk.